

ж и љ, а иматъ оу и е; тѣ сж изравнили т и к въ единъ звукъ и бѣлѣгъ и не познаватъ изяснението имъ въ о и е. Това явно говори за единството между македонското и мизийско нарѣчие, и за различието имъ отъ сръбския езикъ. Съ други думи, както кирило-методиевскиятъ езикъ прѣдставя македонобългарски говоръ, така и сръдната епоха на тоя езикъ е сжщиятъ сръднебългарски езикъ на мизийското и македонско нарѣчия.

Ако посочената връзка на македонското нарѣчие съ старобългарския и сръднебългарския е дѣйствителна, то се очаква и новобългарскиятъ езикъ да се намира въ сжщата успоредница съ сегашното македонско нарѣчие. И тъй е. Пъкъ и никой до скоро врѣме не се е съмнявалъ въ това. Откато обаче прѣзъ послѣднитѣ двѣ-три десетилѣтия сръбскитѣ държавни погледи бидоха насочени къмъ Македония, и сръбската наука, изпърво боязливо, прѣдпазливо, а сетнѣ дрѣзко се сдружи съ политиката и заяви, че Македония е населена съ стари сърби и че езикътъ на тамошното население е сръбски. Безъ да влизаме въ подробности, които не подхождатъ за тая книга, ще кажемъ на кжсо, че сръбското гледище никакъ не разглежда македонското нарѣчие въ цѣлия му обемъ, а обикновено се залавя за една или друга фонетична особеностъ, позната въ сръбския езикъ и въ нѣкой македонски говоръ, и веднага прѣсжжда, че въ Македония се говорѣло сръбски. Така, професорътъ по славистиката въ Бѣлградския университетъ А. Беличъ, въ послѣдната си работа по въпроса,¹⁾ като сочи напр. централния македонски говоръ, съ градове Щипъ, Велесъ, Прилѣпъ, Кичево, Битоля, Воденъ, Струмица, така разсжждава и заключава: „Ако къмъ македонския диалектъ, посоченъ на приложената тукъ карта, и наричанъ отъ мене „сръбско-македонски“, се опитаме да приложимъ общитѣ принципи, възъ основа на които може да се говори за произхода на говоритѣ, то ясно е, че тоя диалектъ, поради своитѣ съврѣменни особености, трѣбва да се нарече смѣсенъ и по произхода си. Защото между неговитѣ основни бѣлѣзи намираме редомъ и такива, които сж несъмнѣно отъ сръбски произходъ (ћ, љ, к = е, понѣкога ж = у, понѣкога къ = у, понѣкога

¹⁾ А. Беличъ, Сърбы и Болгары въ Балканскомъ союзѣ. С.-Петербургъ 1913, стр. 59 сл.